

Îmi face cu ochiul. Mă abțin să nu izbucnesc în râs. Ce imagine are despre mine, o femeie al cărei chip nu-i evocă nimic, și asta din motive întemeiate? Mă vede ca pe o vedetă celebră, personalitate indispensabilă pentru mersul lumii? Vorbăreț acum, continuă:

— Sunteți probabil actriță...

Dacă ai ști...

— Sau... star de *reality TV*!

Mi-e foarte greu să rămân serioasă în fața monologului său făcut din ghicitori. Omulețul ăsta e tare comic. Are nu numai fizicul, ci și mimicile newyorkezelui de origine italiană Danny DeVito.

Ajungem în fața imobilului unde voi locui cât voi sta aici, dar tot nu vrea să mă creadă când jur că doar am scris o carte, fără să-i dezvălui subiectul. Își agită arătătorul de la stânga la dreapta odată cu capul.

— Ce bine mințiți! Nu, părerea mea e că sunteți o editoare de modă... O Anna Wintour franceză...

Anna Wintour să fie! Nici nu bănuiește că a nimerit prenumele! Cu zâmbetul pe buze, îi zic „la revedere” și, însoțită de portar, urc într-un apartament drăguț, tipic newyorkez, cu ferestre rotunjite, cutii cu dulciuri și buchete de flori albe în fiecare încăpere. Îmi desfac bagajele și plec imediat să fac ceea ce îmi place mai mult aici: să merg la întâmplare.

Ascult muzică în căști și bat străzile. Nu pot să nu ridic capul spre zgârie-norii amețitori și să prind în poză tot fumul acela care se ivește din sol. E singurul moment pe care îl trăiesc numai pentru mine. Suzanne vine

mâine, ca și Stan, unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Nu vom avea decât o singură zi liberă înainte să începă marea serie de interviuri. Iar eu sunt în continuare foarte deranjată că trebuie să înfrunt tot acest maraton în engleză. Nu există traducător pentru interviuri; a fost condiția sine-qua-non a turneului meu de promovare în State. Deși stăpânesc bine limba, mă simt terorizată la gândul că nu trebuie să mă preocupe accentul meu îngrozitor de *Frenchie*, ci să mă concentrez asupra unui vocabular ce are legătură cu războiul și cu fanatismul. „Ceea ce este conceput bine este enunțat cu claritate”... Dificultățile mele lingvistice nu vor fi un bun argument pentru vânzări. Și, între noi fie vorba, o franțuzoaică ce vorbește engleza în legea ei pe niște subiecte atât de sensibile n-o să pară ceva foarte serios, nu? Bine, vom vedea. Deocamdată simt că mi-am reîncărcat complet bateriile și sunt gata de orice. New York-ul mă electrizează.

La colțul unei străzi, dau peste un magazin cu bijuterii de confecționat pentru copii sau veșnici adolescenți. E un magazin enorm și nici în visele mele cele mai nebunești n-aș fi sperat așa ceva! Gădesc perle de toate culorile, nu știu ce să aleg dintre atâtea agrafe și amulete. Omului nu-i trebuie mult ca să fie fericit... După o oră, cu provizii suficiente pentru a pune pe picioare o mică fabrică de brățări, coliere și inele pentru toate prietenele mele, pentru fiicele lor și prietenele fiicelor lor, fac cale-ntoarsă spre apartament ca și cum aș fi dezgropat o comoară. Mă instalez în salon cu cutia mare de perle și de bomboane. Am opt ani.

După-amiază fac marele salt. Nu știu la ce să mă aștept. În America totul e mai mare, mai senzațional, inclusiv mass-media. Și apoi, vor fi acele gărzi de corp permanente în spatele nostru. Programul e de dimineață până seara, timp de șase zile. O să fie amețitor. Dar în seara asta, până mă culc, nu mă gândesc la război, la jihad, la fantomele trecutului; în seara asta aliniez perlele pe culori pe masa joasă din fața mea, am opt ani. Și e bine.

De trei zile, totul merge foarte repede. Am impresia că am sosit ieri, dar și că au trecut deja vreo zece zile. În fiecare dimineață, când mă trezesc, îl găsesc pe Stan așezat la masă, în fața unui mic dejun copios tipic american. Buna lui dispoziție comunicativă este „sasul” perfect înainte de a coborî să-i întâlnesc pe Nick și Bob, cei două bodyguarzi din echipa care îmi asigură securitatea în cursul dimineții. Spre deosebire de cei de seara, nu prea vorbesc cu noi. Sunt serioși. Când ieșim din imobil și ei deschid imediat portierele din față ale enormului lor SUV negru cu geamuri fumurii, coborând ca niște cowboy și escortându-ne cu mâna întinsă, în timp ce inspectează strada în toate părțile, nu ne putem reține zâmbetul. Între jenă și hohote de râs, eu, Suzanne și Stan ne uităm unii la alții ca niște puștani. Nick și Bob cunosc dinainte adresele studiourilor. După ce ne întrebă dacă suntem mulțumiți de temperatura din mașină, domnește liniștea, ceea ce ne amplifică râsul nervos.

— De fapt, ești Beyoncé timp de o săptămână! exclamă Stan după un moment, făcându-și întruna selfie-uri.

Gluma își atinge ținta și o distrează întotdeauna la culme pe Suzanne, care de acum înainte îmi zice așa (încă un nume!) când vrea să mă tachineze.

Când ajungem în fața studiourilor, ai zice că avem de-a face cu garda de noapte care îl escortează pe Jon Snow în *Urzeala tronurilor*: Bob și Nick deschid portiera, dincolo de care ne așteaptă o mică delegație. Formând un fel de șir de onoare, și unii, și alții mă invită să-i urmez. Uneori o împing pe Suzanne în față, mi-e prea frică să intru prima. Interiorul este la fel ca zgârie-norii: amețitor. Înălțimea tavanului holurilor de la intrare este demnă de arhitectura de la Versailles și recepția seamănă cu a unui Apple Store. După ce trecem cu cardurile prin mai multe dispozitive de control, urcăm în primul ascensor care duce la etaje situate foarte sus, apoi străbatem șiruri de culoare și urcăm în alt ascensor. La fiecare nouă etapă, Nick și Bob se grăbesc să mă izoleze în față de restul grupului, verificând să nu se fi strecurat vreun intrus. Nu par deloc îngăduitori. Mă întorc spre însoțitorii mei care, intimidati și ei de acest ceremonial, așteaptă cuminți. În jurul nostru totul este excesiv: numărul de platouri de înregistrare, de jurnaliști, de asistenți, toți cu căști audio ca să poată comunica. Sunt și eu jurnalistă, dar această organizare care funcționează ca un mecanism bine uns mă impresionează. În fine, după ce ajungem în cabină toți trei, cei doi însoțitori ai mei, care se descoperă și se înțeleg foarte bine, reiau filmul ultimelor ore, în timp ce eu îmi „revăd” engleza. Cunosc bine subiectul, dar, de

fiecare dată, este ca și cum aș da bacalaureatul. Și nu eram deloc o elevă silitoare, ci una distrată și dispusă să trișeze! Îmi scriu în palme un fel de fițuici de care, până la urmă, nu mă folosesc niciodată. Acest vechi ritual mă liniștește. Și întotdeauna, cu cinci minute înainte să-mi vină rândul, mă sună mama!

— Stau la televizor! Aștept! Pot să fac o fotografie ca s-o pun pe Facebook?

— Nu, mamă...

— Dar nu pot să spun nimănui că fiica mea apare în fiecare zi la televiziunea americană?

— Păi, nu...

Mama închide, frustrată.

Vin să mă ia și începe o lungă pregătire a luminilor, pentru ca imaginea flu să arate cât mai bine. Echipele cărora li se permite să mă însoțească sunt reduse la minimum, la fel și cele acreditate pe platou. Americanii nu glumesc când e vorba de securitate. Când iau loc în platou și fac cunoștință cu jurnalistul care îmi va lua interviul, am aproape același sentiment de liniște totală ca atunci când urc în avion. Gata, mi-am ocupat locul. Va trebui să mă împac cu obstacolele și să mă comport firesc. Cred că ceea ce mă salvează este tocmai faptul că nu sunt în întregime cu gândul la ceea ce fac. Nu știu nici acum la ce distanță să mă plasez față de această aventură și faptul că mă aflu aici, la New York, îmi intensifică senzația. Mă revăd, în urmă cu nici patru luni, ajungând timidă la primele interviuri în contextul cumplit de după atentate. Încă n-am putut asimila toate

astea, nici pe plan uman, nici pe plan personal. Continui să nu mă iau în serios. Și anonimatul mă ajută... Când niște necunoscuți mă întrebă ce meserie am, situația devine repede jenantă:

— Sunt jurnalistă și scriitoare.

— A! Și cum te cheamă?

— Zău că nu pot să-ți spun...

Asta face deja să se instaleze răceala.

— Și cum se numește cartea ta?

— Nici asta nu pot să-ți zic...

Cu alte cuvinte, persoana din fața mea mă crede mitomană, îndoindu-se totuși că aș fi un agent secret ieșit direct din serialul *Le bureau des légendes**. În consecință, nu mai menționez cartea. Exceptând emisiunea *Salut les Terriens* și reportajul de la jurnalul de pe France 2, nu m-am privit niciodată la televizor, nici nu m-am ascultat la radio. În schimb, am citit toate interviurile din presa scrisă. E mai puțin jenant să te reascuți fără sunet și imagine.

Aici, cele mai multe *show-uri* se realizează în direct. Trebuie să fiu concisă, să urmăresc esențialul a ceea ce vreau să spun, dar să nu pierd din vedere nici partea de senzational tipic americană. Nu cred în asta, dar intru în joc. Când îmi vine rândul să vorbesc, simt un fel de detașare, ba chiar de plăcere de a mă exprima. Vocabularul meu e aproximativ, ca și accentul, dar mi-am

* Serial de televiziune francez inspirat din evenimentele contemporane și centrat pe viața și misiunile agenților din DGSE (n.tr.).